

Matica Hrvatska je priložila zaradi razpora med „starimi“ in „mladimi“ poročilu o svojem delovanju obrambo svoje literarne smeri pri izdajanju knjig. Brez ozira na obliko hoče in mora iz narodne dolžnosti izdajati knjige, ki so prepojene s pravim narodnim duhom in ki bravec npravno dvigajo, ter se mora ustaviti struji, ki poplavlja hrvaške rodbine s tujim, neokusnim ter tudi nenravnim blagom — in to za visoko ceno! Trudila se bo obvarovati inteligenco pogubnih vplivov, zlasti pa hoče skrbeti za to, da poda zdravo berilo svojim 12.000 članom iz preprostega ljudstva, pri katerih ima knjiga več vpliva, kot pri inteligenci. Gotovo je lepo in pravično, da se ozira „Matica“ bolj na potrebe 12000 preprostejših, kot na 1000 inteligentnejših članov, ki imajo še mnogo drugega slovsstva.

„**Poezija za politikata.**“ Pred kratkim je izšla na Bolgarskem s tem naslovom knjižica, katero časopisi zelo hvalijo. Bolgarski pesniki so opevali preteklost, ljubezen, sovraštvo, pozabili pa so samo ene stvari — politike. Življenje je izvor poezije. Prava poezija ne blodi v oblakih in megli, ampak poje o življenju. Dandanes obsega na Bolgarskem politika velik kos življenja. Vsako leto se vrše volitve, podirajo se stari in volijo novi poslanci in ministri, stvarjajo se nove stranke bore se med seboj, poražajo se in umirajo. Tako življenje živijo danes Bolgari. In glej! — vstal je pesnik, ki opeva to življenje. Prebirajoč knjižico, se mora človek čuditi genialnosti neznanega avtorja, ki je znal to življenje ovekovečiti v drobnih stihih. Da bo politika prodirala v umetnost, je gotovo; če bo tudi dobro, bomo videli!



CARSKI KIOSK PRI BLAGOSLAVLJANJU VODE PRED ZIMSKO PALAČO.

Bosnische Volksmärchen v. Milena Preindlsberger-Mrazović. — Innsbruck 1905. — Pisateljica je podala v nemškem jeziku petnajst izbranih pravljic, ki jih je nabrala med narodom v Bosni. Po vsebini so te pravljice slične narodnemu blagu te vrste vseh narodov, zlasti pa Jugoslovanov. Nekaj posebnega na njih je pa tisti pristno bosenski in slovanski duh, ki ga je znala pisateljica tudi v tujem jeziku dobro ohraniti. Koristiti utegne to delo morebiti s tem, da bo seznanilo neslovanske, zlasti nemške bravec z originalnim, otročje-poštenim mišljenjem bosenskega naroda. — Elegantly opremljeno knjigo krasi mnogo dobrih etnografskih slik, ki jih je naslikal Ewald Arndt.

V „**Slov. Přeledu**“ opominja neki jugoslovanski dopisnik, naj bi se Jugoslovani zedinili pri izdajanju skupnega almanaha vsaj o svojem naslovu in govorili ter pisali, kakor Čehi in Slovenci že delajo, „Slovan“ in „slovanski“ in potemtakem tudi „jugoslovanski“. Sedaj ima vsak narod drugačno obliko, ki se pa razlikuje samo po eni črki. Tako pišejo Slovenci „jugoslovanski“, Hrvatje pravijo „jugoslavenski“, pri Srbih je običajna oblika „jugoslovenski“, Bolgari pa rabijo „jugoslavjanski“. Naj bi se ohranili samo češka in ruska (slavjanskij) oblika, druge pa naj bi se prilagodile češčini ali ruščini, katera jim je pač bližja. Tako bi mogli Bolgari ohraniti rusko obliko, ostali Jugoslovani pa bi se poprijeli